

Arrest

nr. 339 586 van 15 januari 2026
in de zaken RvV X / IV en X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Dominicaanse nationaliteit te zijn, op 29 december 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2025.

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Dominicaanse nationaliteit te zijn, op 30 december 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2025.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 december 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat F. JACOBS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Bestreden beslissing

“Dit dossier betreft een situatie waarvoor artikel 57/6, §2 van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat bij voorrang een beslissing wordt genomen.

*Op 2 december 2025 werd u van 9u10 tot 11u06 gehoord in het Transitcentrum Caricole door een medewerker van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is. Uw advocaat, mr. Ngenzebuhoro *loco* mr. Jacobs, woonde het persoonlijk onderhoud bij.*

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Clavechinas, Neiba (provincie Baoruco, Dominicaanse Republiek) en heeft u de Dominicaanse nationaliteit.

Zo'n vijf of zes maanden geleden raakte u in het kapsalon waar u werkte aan de praat met een jongedame, C.. In de daaropvolgende maand hielden jullie telefonisch contact en spraken jullie twee keer bij u thuis af. Hierna verwaterde het contact. Zo'n maand of anderhalve maand later was u bij een oom in Ciudad Juan Bosch (Santo Domingo, Dominicaanse Republiek). Hij vroeg u of u een relatie had met C., waarop u negatief antwoordde. Hij vertelde u dat C. tevens een relatie had met J.D.R.. Hij is burgemeester van Clavechinas en een machtig man. U begreep dat er geroddeld werd over u en C.. Een week later begon u van twee verschillende nummers berichten met bedreigingen op uw telefoon te ontvangen. U vermoedt dat J.D.R. erachter zit. U bleef een week in Ciudad Juan Bosch en keerde dan terug naar Clavechinas. U hervatte uw werk in het kapsalon. J.D.R. kwam hier één keer, wanneer u er niet was, informeren naar uw werk. In diezelfde periode vertelde u over de bedreigingen aan uw zus J.. Zij vertelde het op haar beurt een maand later aan uw familie. Uw familie besloot dat u diende te vertrekken. U ging naar Ciudad Juan Bosch en nam contact op met uw halfbroer H. die verblijfsdocumenten heeft in Frankrijk. Deze werden overgebracht naar de Dominicaanse Republiek zodat u hiermee zou kunnen vertrekken uit het land.

Op 23 september 2025 verliet u de Dominicaanse Republiek en nam u het vliegtuig naar België. U wou doorreizen naar Spanje, maar u werd door de Belgische autoriteiten op de luchthaven tegengehouden omdat u met identiteitsdocumenten, met name die van H., reisde die niet van u waren. U werd vervolgens in het Transitcentrum Caricole geplaatst. Op 6 oktober 2025 verzocht u in België om internationale bescherming. Bij een terugkeer naar de Dominicaanse Republiek vreest u problemen te krijgen met J.D.R..

U ontvangt nog steeds bedreigingen op uw telefoon.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u vier foto's neer van een wapen en negen WhatsApp-audioberichten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Ten eerste ondermijnt uw houding fundamenteel uw voorgehouden vrees.

- **U poogde de Belgische autoriteiten intentioneel te misleiden.** U probeerde België binnen te komen met identiteitsdocumenten die u niet toebehoren. Uit uw eigen verklaringen en de vaststellingen van de Federale Politie blijkt dat u voorts niet meteen aangaf dat deze documenten u niet toebehoorden (CGVS, p. 5; administratief dossier Grensverlag dd. 24/09/2025).

- **U houdt zaken achter betreffende uw identiteit en eerdere reisbewegingen.** U verklaarde vervolgens W.A.P.M. te heetten waarbij u een kopie van een verlopen identiteitskaart voorlegde. Het is voorts bevreemdend dat u op deze identiteitskaart als beroep student heeft (administratief dossier Grensverlag dd. 24/09/2025), terwijl u verklaarde enkel de lagere school doorlopen te hebben en als kapper te werken (CGVS, p. 4). Hoewel u gevraagd werd om een kopie van alle pagina's van uw paspoort voor te leggen waarvan u bevestigde dat dit mogelijk was (CGVS, p. 7), heeft u dit tot op heden nog niet gedaan.

- **Uit uw verklaringen blijkt dat u niet de intentie had om een verzoek om internationale bescherming in te dienen.** U verklaarde dat u dringend het land uit moest omdat u in gevaar was (CGVS, p. 5). Uw plan was om naar Spanje door te reizen en uw verblijfssituatie er te regulariseren wanneer u daar was. U had zich evenwel niet geïnformeerd op welke manier dit dan mogelijk was terwijl u daar wel familie en vrienden heeft en u er een plan had om er illegaal te werken (CGVS, p. 5-6). Hoewel u reeds in België

toekwam op 24 september 2025, diende u pas op 6 oktober 2025 een verzoek in, i.e. zo'n twee weken na uw aankomst in België en pas nadat er voor u een repatriëring gepland stond. Dat u op informatie wachtte van vrienden en familie om een goede beslissing te nemen (CGVS, p. 6), volstaat niet als verschoning voor uw nalaten. Immers van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming.

Ten tweede, kan er geen geloof worden gehecht aan uw relatie met C. en de daaruit volgende problemen met J.D.R.. Dit blijkt uit de volgende vaststellingen.

- **U had weinig kennis over C..** Hoewel u de voornamen kende van haar ouders, kende u noch haar achternaam, noch haar leeftijd noch de naam van haar kind (CGVS, p. 8, 9-10).
- **U legde tegenstrijdige verklaringen af over de duur van uw relatie met C..** Bij de DVZ verklaarde u dat u al maanden een intieme relatie had met C. (Verklaring CGVS bij DVZ, vraag 3.5). Voor het CGVS verklaarde u dat jullie contacten hooguit een maand duurden (CGVS, p. 9). Geconfronteerd hiermee, stelde u enkel dat u op de DVZ verklaarde dat het heel snel ging en u enkele maanden geen contact met haar had (CGVS, p. 13). Het louter ontkennen van uw verklaring bij de DVZ doet evenwel geen afbreuk aan bovenstaande duidelijke tegenstrijdigheid.
- **U legde tegenstrijdige verklaringen af over de problemen die u met J.D.R. kende.** Bij de DVZ verklaarde u dat J.D.R. één keer een directe confrontatie met u aanging. Daarna waren het telkens zijn mensen die u kwamen bedreigen (Verklaring CGVS bij DVZ, vraag 3.5). Voor het CGVS verklaarde u enkel dat J.D.R. één keer naar het kapsalon kwam waar u werkte en informeerde naar uw werk. U was op dat moment niet aanwezig. U ontving verder enkel bedreigingen via berichten van twee telefoonnummers (CGVS, p. 10-11). Geconfronteerd hiermee, stelde u enkel dat de verklaringen bij de DVZ niet juist waren (CGVS, p. 13). Dit is redelijkerwijze onvoldoende om bovenstaande duidelijke tegenstrijdigheid te weerleggen.
- **Uw houding in de Dominicaanse Republiek strookt niet met door u voorgehouden vrees.** Wanneer de bedreigingen begonnen, verbleef u in Ciudad Juan Bosch. U keerde echter terug naar Neiba waar u uw werkzaamheden hervatte in het kapsalon omdat u dacht dat het allemaal niet zo erg was. U verliet Neiba na een maand enkel op aandringen van uw familie (CGVS, p. 12). Dit valt moeilijk te rijmen met uw verklaring dat J.D.R. een problematisch persoon is en u vreest voor uw leven (CGVS, p. 12, 14).
- **U toont op geen enkele manier de bedreigingen aan.** U verklaarde dat u de bedreigingen van uw telefoon wiste alvorens u naar België kwam, maar dat u na uw aankomst in België bedreigingen op uw telefoon bleef ontvangen (CGVS, p. 6). U legde tijdens het persoonlijk onderhoud enkel vier foto's neer van wapens. Na afloop van het persoonlijk onderhoud legde u ook nog negen Whatsapp-berichten neer. Hieruit kan geenszins afgeleid worden wanneer en op welke manier deze foto's of audioberichten werden gemaakt, noch wanneer u deze zou hebben ontvangen. U werd nochtans gevraagd om screenshots door te sturen van de door u ontvangen berichten waaruit af te leiden valt wanneer u deze ontvangen had (CGVS, p. 7). Het CGVS heeft deze tot op heden nog niet ontvangen.

U bent er aldus niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de navolgende schendingen:

“Schending van de artikels 57/6, §2 en 57/6/ 4 van de wet van 15.12.1980.

Schending van artikel 48/9 § 4 van de wet van 15.12.1980

Schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, met artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna : het Handvest) en met artikels 23 en 39 van de richtlijn 2005/85/EG van de

Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna : de Procedurerichtlijn).

Schending van art. 2 par. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve akten, artikel 48/3 en 48/4 , 48/7 en 57/6/2 en 57 /6/2 §1 eerste lid, 57/6 §3 eerste lid,3°, artikel 62 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling; .

Schending van het beginsel van behoorlijk bestuur waaronder de zorgvuldigheidsplicht , die ondermeer inhoudt dat de overheid zijn beslissingen nauwkeurig dient voor te bereiden en dat administratieve beslissing ook op een correcte feitenvinding steunt;

Schending van principes van machtsoverschrijding ;

Schending van artikel 3 van de Conventie van de Mens getekend te Rome op 04.11.1950; (EVRM) dat folteringen , onmenselijke en vernederende behandelingen verbiedt

Schending van artikel 4 Van de Charte ;

Dat echter de motivering moet betrekking hebben op de ingeroepen feiten, waarbij melding moet worden gemaakt van de toepasselijke juridische regels en waarbij dient gemeld te worden hoe en waarom deze juridische regels hebben aanleiding gegeven tot de genomen beslissing;

Schending van Artikel 17 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen

Schending van Artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft”.

Verzoeker vat aan met een korte theoretische toelichting inzake de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht.

Verder wijst hij op de onrechtmatige toepassing van de versnelde procedure en houdt hij dienaangaande het volgende betoog:

“Schending van de artikels 57/6,§2 en 57/6/4 van de wet van 15.12.1980.

Overwegende dat de beslissing van het CGVS stelt genomen te zijn op grond van- en bij toepassing van de artikels 57/6,§2 van de Vreemdelingenwet, (al dan niet in samenhang met artikel 57/6/4 van de Vreemdelingewet) , dat geacht wordt luidens de beslissing, de Commissaris toe te laten een beslissing bij voorrang te nemen terwijl de verzoekende partij de facto aan de grens vastgehouden is... vermits de verzoekende partij sedert zijn aankomst in België op 24.09.2025 in het gesloten centrum CARICOLE opgesloten is.

Dat deze artikels als volgt luiden : [...]

Dat onmiddellijk duidelijk is dat artikel 57/6 § 2 van de wet van 15.12.1980 niet minder dan 4 verschillende situaties beoogt en dat de beslissing het niet toelaat te raden welke situatie precies geïsoleerd wordt.

Dat de beslissing het derhalve uw Raad niet toelaat een daadwerkelijk controle uit te voeren naar de rechtmatigheid in casu, een versnelde procedure toe te passen.

Dat deze verstelling reeds volstaat om de beslissing nietig te maken.

Dat verder dient te worden vastgesteld dat de getroffen beslissingen inzake de verzoekende partij een beslissing is die nopens de grond van de zaak getroffen werd en die een beslissing is van “weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming” is. Het betreft derhalve geen beslissing die de aanvraag tot internationale bescherming niet – ontvankelijk of kennelijk ongegrond verklaart.

Dat artikel 57/6/4 van de wet van 15.12.1980 echter verwijst naar de bevoegdheid een beslissing te nemen die het verzoek niet-ontvankelijk verklaart op basis van artikel 57/6, § 3 of als een beslissing genomen wordt over de “grond” van het verzoek in één van de situaties voorzien in artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, a), b), c), d), e), f), g), i) of j).

De aangevochten beslissing van “weigering “ stelt echt te steunen op artikel 57/6,§2 W.15.12.1980 en niet op artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, a), b), c), d), e), f), g), i) of j). Dat de beslissing aldus net wettig is gemotiveerd en dient te worden vernietigd.

Indien, zoals in casu, de RVV gevat wordt met een verzoek ingesteld volgens de versnelde procedure van artikel 39/77 van de wet van 15 december 1980, ziet hij er in het bijzonder op toe dat de specifieke beperkingen van deze procedure niet leiden tot een schending van de processuele gelijkheid tussen de partijen of een afdoende onderzoek van de zaak verhinderen;

De versnelde procedure vereist dat zowel de partijen als de rechter zeer strikte procestermijnen in acht nemen.

Verzoekster bevindt zich bovendien in een bijzonder kwetsbare positie omdat zij op een bepaalde plaats verblijft, waardoor het voor haar moeilijker kan worden om bewijzen te verzamelen, zich te verplaatsen , een tolk te vinden en dat de verzoekende partij onder de druk leeft van een nakend repatriëring in geval de aanvraag geweigerd wordt.

[...]

Er moet ook voor worden gezorgd dat de processuele gelijkheid tussen de partijen niet wordt geschonden in het kader van een versnelde procedure zoals in de onderhavige zaak (CCE , nr. 263216 van 28.10.2021);

Het CGVS moet zijn beslissing ook motiveren In de onderhavige zaak motiveert het CGVS het gebruik van de versnelde procedure op individuele basis niet, de commissaris-generaal trekt de identiteit of nationaliteit van de aanvrager niet in twijfel

De Commissaris-Generaal behandelt de beslissing ten gronde en neemt een beslissing ten gronde, van weigering van internationale bescherming

De aangevochten beslissing biedt dus geen rechtsgrondslag voor de toepassing van een versnelde procedure. Dat de beslissing derhalve dient te worden vernietigd.

Dat er geen rechtsgrond bestond voor het nemen van een beslissing volgens een versnelde procedure aan de grens.

Dat de RVV recent in een soortgelijk geval het volgende geoordeeld heeft : Arrest n° 337 438 dd. 09.12.2025 in de zaak 353 118 1 X

[...]

In casu kwam de verzoekende partij in België op 24.09.25 aan.

Dat hij een VIB heeft ingediend op 06.10.25.

Dat DVZ de aanvraag op WOENSDAG 08.10.25 aan het CGVS heeft overgedragen.

Dat het CGVS een beslissing heeft genomen dat verder onderzoek nodig was op vrijdag 14.11.25, hetzij meer dan 4 weken na de overdracht door de DVZ op de woensdag 08.10.25, zodat voor de beslissing de verzoekende partij reeds geacht was in het Rijk te zijn binnengekomen.

Dat de verwerende partij zijn huidige aangevochten beslissing ten gronde op dinsdag 16.12.25 heeft genomen

Hetzij nogmaals meer dan 4 weken sedert de onrechtmatige beslissing van 14.11.2025.

Dat de beslissing getroffen werd, in fine 48 werkdagen na de overdracht en meer dan 9 weken na de overdracht van DVZ naar het CGVS;

Dat deze beslissing getroffen werd op een ogenblik dat de verzoekende partij nog steeds aangehouden was op een welbepaalde plaats met de grens gelijkgesteld, nl het gesloten centrum voor Illegale CARICOLE;

Dat het CGVS derhalve niet bevoegd was om de aangevochten beslissing te nemen.

Dat deze vaststelling vaststaat om de beslissing nietig te maken."

Inzake het tijdstip van de indiening van het verzoek om internationale bescherming, stelt verzoeker het volgende:

"Het CGVS hecht een doorslaggevend belang aan het feit dat verzoeker: op 24 september 2025 in België aankwam, maar pas op 6 oktober 2025 asiel aanvraag (~ twee weken later), nadat hij eerst plannen had om naar Spanje te reizen en er eventueel illegaal te werken.

Dat het CGVS verabsolueert de "snelheid" van de asielaanvraag, zonder rekening te houden met: een traumatiserende transitcontext, de desoriëntatie bij aankomst en het feit dat verzoeker werd tegengehouden aan de luchthaven en van zijn vrijheid beroofd. .

Dat het t CGVS een intentie-afleiding maakt : "geen onmiddellijke asielaanvraag = geen reëel gevaar" Dit is echter een misschien logische sprong doch geen feitelijke vaststelling. Het CGVS erkent inderdaad zelf dat verzoeker verklaarde: eerst informatie te willen inwinnen, familie te willen raadplegen en geen kennis te hebben van de procedure.

Dat dient te worden herinnerd dat de verzoekende partij familie heeft wonen in Spanje waarmee zij in contact is en die haar geholpen heeft om het land te verlaten.

Dat haar "plannen" in een eerste stap niet verder gingen dan het land te verlaten en een veilige plaats zo snel als mogelijk te bereiken.

Dat de verzoekende partij zich in deze geestesgesteldheid reeds veilig voelde van zodra zij in Brussel was beland, op geruime geografische afstand van zijn vrees.

De verzoekende partij heeft niet bepaald aan het "juridische " kader rond deze veilige plek gedacht vooraleer geconfronteerd te worden met een juridische keuze : zijn vingerafdrukken geven of naar het thuisland te worden teruggestuurd.

Zijn afwachtende houding en bedenkingstijd is geen aanduiding voor een gebrek aan vrees.

De bestreden beslissing hecht doorslaggevend belang aan het feit dat verzoeker niet onmiddellijk na zijn aankomst in België een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, maar dit pas deed nadat hij reeds ongeveer twee weken op het grondgebied verbleef.

Het CGVS leidt hieruit af dat verzoeker aanvankelijk geen intentie had om asiel aan te vragen en dat dit afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn vrees.

Deze redenering getuigt van een onzorgvuldige en juridisch onjuiste benadering. Het tijdstip van indiening van een asielaanvraag vormt op zich geen wettelijk criterium om de gegrondheid van een vrees voor vervolging of ernstige schade te beoordelen.

Door dit element toch als een doorslaggevend tegenargument te hanteren, verheft het CGVS een omstandigheid van praktische en contextuele aard tot een bewijs van afwezigheid van risico.

Uit de beslissing blijkt bovendien dat het CGVS erkent dat verzoeker verklaarde aanvankelijk informatie te willen inwinnen, zijn familiale situatie te willen afstemmen en geen kennis te hebben van de asielprocedure.

Deze verklaringen worden echter niet ernstig in rekening gebracht.

Het CGVS onderzoekt niet of deze houding verklaarbaar is in het licht van desoriëntatie bij aankomst, transitintensities of gebrek aan juridische kennis, maar reduceert ze tot een indicatie van oneigenlijke motieven.

Door zonder verdere contextualisering te besluiten dat het uitgestelde indienen van de asielaanvraag onverenigbaar zou zijn met een reëel vervolgingsrisico, schendt het CGVS het zorgvuldigheidsbeginsel en maakt het een kennelijke beoordelingsfout."

Wat betreft de geloofwaardigheid van zijn relatie met C., laat verzoeker het volgende gelden:

"Het CGVS acht de relatie met C. ongeloofwaardig omdat verzoeker haar familienaam niet kent, haar ouders niet kent, tegenstrijdig zou hebben verklaard over de duur van de relatie.

Dat het CGVS echter vertrekt van een Westers relationeel verwachtingspatroon: kennis van ouders, vaste terminologie, duidelijke tijdslijnen.

De beslissing verduidelijkt echter niet waarom deze lacunes noodzakelijkerwijs wijzen op verzinsel en niet op een losse, recente of informele relatie.

Dat zodoende het CGVS negeert dat de relatie slechts enkele maanden duurde, zich deels telefonisch afspeelde, zich situeerde in een context van onzekerheid en druk.

De bestreden beslissing acht de door verzoeker beschreven relatie met C. ongeloofwaardig op grond van het feit dat verzoeker haar familienaam niet kent, geen duidelijke informatie kan geven over haar ouders en volgens het CGVS tegenstrijdig verklaarde over de duur van de relatie.

Deze beoordeling berust op een te formalistische en cultureel gekleurde benadering van menselijke relaties.

Het CGVS vertrekt impliciet van een normatief verwachtingspatroon waarin een affectieve relatie noodzakelijk gepaard zou gaan met kennis van familiale gegevens, formele structuren en duidelijke tijdslijnen.

De beslissing verduidelijkt echter niet waarom deze verwachtingen in het concrete geval redelijk en noodzakelijk zouden zijn om de geloofwaardigheid van de verklaringen te kunnen aanvaarden.

Het CGVS houdt geen rekening met de door verzoeker geschetste context, waarin sprake was van een korte en informele relatie, gedeeltelijk onderhouden via communicatie op afstand, en gekenmerkt door onzekerheid en druk. Dat verzoeker in deze omstandigheden geen volledige familiale gegevens kan verstrekken, volstaat op zich niet om te besluiten dat de relatie verzonnen zou zijn.

Door deze lacunes zonder verdere analyse gelijk te stellen aan ongeloofwaardigheid, stelt het CGVS buitensporige eisen aan de precisie van verklaringen en begaat het een kennelijke beoordelingsfout."

Inzake de "inconsistentieanalyse" rond J.D.R. door verweerder, stelt verzoeker het volgende:

"Het CGVS stelt tegenstrijdigheden vast over het aantal confrontaties met J.D.R., diens bezoeken aan het kapsalon, de aard van de bedreigingen.

Dat het CGVS het probleem tot een tegenstelling reduceert: "één confrontatie" vs. "meerdere incidenten", zonder te analyseren of dit verschillende vormen van intimidatie kunnen betreffen, verspreid in de tijd.

Dat het CGVS echter noteert dat verzoeker bedreigende berichten ontving, uitweek naar Ciudad Juan Bosch, pas terugkeerde uit economische noodzaak.

Niettemin wordt het gedrag van verzoeker uitgelegd als een , zoniet "het " bewijs dat het "allemaal niet zo ernstig was".

Het CGVS baseert zijn negatieve geloofwaardigheidsbeoordeling mede op vermeende tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoeker over zijn confrontaties met J. D. R., meer bepaald over het aantal incidenten, de bezoeken aan het kapsalon en de aard van de bedreigingen.

Deze analyse is echter selectief en onvolledig.

Het CGVS reduceert de verklaringen tot een binaire tegenstelling tussen één confrontatie en meerdere incidenten, zonder te onderzoeken of verzoeker mogelijk verschillende vormen van intimidatie beschreef die zich over een langere periode hebben voorgedaan.

Er wordt geen rekening gehouden met het feit dat bedreigingen zich zowel fysiek als via berichten kunnen manifesteren en dat verzoeker deze ervaringen niet noodzakelijk in juridische of strikt chronologische termen verwoordt.

Bovendien erkent het CGVS dat verzoeker bedreigende berichten ontving en zich genoodzaakt zag tijdelijk uit te wijken naar Ciudad Juan Bosch.

Dit gedrag wijst eerder op vermijding en voorzorg dan op het ontbreken van gevaar.

Het CGVS interpreteert dit vluchtgedrag echter paradoxaal genoeg als een aanwijzing dat het risico niet ernstig was, zonder deze conclusie afdoende te motiveren.

Door vermijdings- en vluchtgedrag als tegenindicatie te beschouwen en door verklaringen fragmentarisch te lezen, maakt het CGVS een kennelijke beoordelingsfout.

De bestreden beslissing acht de verklaringen van verzoeker over de bedreigingen door J.D.R. ongeloofwaardig wegens vermeende tegenstrijdigheden over het aantal confrontaties, de aard van de bedreigingen en de frequentie ervan.

Een nauwkeurige lezing van de verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud toont echter aan dat verzoeker een consistent en genuanceerd relaas heeft afgelegd.

Hij verklaarde dat de bedreigingen zich manifesteerden via verschillende kanalen, waaronder berichten en indirecte intimidatie, en dat deze zich herhaaldelijk voordeden over een periode van meerdere weken.

Dat verzoeker deze ervaringen niet in strikt chronologische of juridisch afgeleide termen formuleert, kan niet zonder meer worden gelijkgesteld aan incoherentie.

Bovendien blijkt uit de verklaringen dat verzoeker uit voorzorg tijdelijk afstand nam door zich te verplaatsen naar een andere locatie, alvorens terug te keren uit economische noodzaak en in de hoop dat de situatie zou bedaren.

Het CGVS interpreteert dit gedrag ten onrechte als een aanwijzing dat het gevaar niet ernstig was, terwijl het gaat om klassiek vermijdings- en uitstelgedrag dat niet onverenigbaar is met een reële vrees. Door deze elementen fragmentarisch te lezen en vluchtgedrag tegen verzoeker te gebruiken, maakt het CGVS een kennelijke beoordelingsfout.

Tot slot wordt het bestaan van “ J.D.R., betwijfeld door het CGVS om de reden dat ivm deze beweerde invloedrijke man , geen spoor kon worden teruggevonden.

Dat dit ook volkomen terecht is. Dat de verwerende partij een opzoeking gevoerd heeft nopen ene J.D.R. en waarschijnlijk met een link naar de “woonplaats” van de verzoekende partij te “CLAVECHINAS , Neiba , provincie BAORUCO”...

Daar waar de verzoekende partij aangegeven heeft dat hij afkomstig was van CLAVELLINAS , gelegen in de provincie BAHORUCO .

Dat men met de correcte gegevens ook vaststelt dat J.D.R. inderdaad degelijk bestaat en er burgermeester van de plek is, aangesloten bij de PRM en als dusdanig reeds, prima facie , invloedrijk...

[...]

Dat de verzoekende partij derhalve volledig terecht stelde dat de man inderdaad invloedrijk was.

Dat hij effectief de burgermeester is van het dorp Las CLAVELLINAS , HETGEEEN VERTAALD WERD ALS SYNDICUS en verduidelijkt als een “soort burgermeester” NPO p. 12 - 13 /14

Dat het Spaanse woord ALCADE verder geen andere vertaling blijkt te hebben dan “burgermeester”

[...]

Dat de verzoekende partij derhalve degelijk verteld heeft dat hij een relatie had, al was het een kortstondige relatie , met een dame waarvan hij beweert dat zij ook een relatie met een man, die de burgermeester was van het dorp waar hij woonde , onderhield.

Dat deze man effectief bestaat en dat talrijke informatie in verband met de man onmiddellijk kan worden getroffen, voor zover men zijn juiste naam ? invoert in de zoekopdracht.

Dat het CGVS sowieso geen rekening heeft gehouden met alle voorgelegde elementen en geen voldoende ernstig en nauwkeurig onderzoek heeft geleid dat zijn besluit wettelijk kan steunen, zonder de aangehaalde middelen te schenden. .

Dat de beslissing derhalve minstens dient te worden vernietigd.

Dat er echter ook voldoende elementen bestaan om de verzoekende partij als vluchteling te erkennen, hem minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen.”

Aangaande de subsidiaire bescherming, betoogt verzoeker als volgt:

“Het CG behandelt enkel de SB in het kader van artikel 48.4 C doch niet in het kader van artikel 48/4 b.

Het CGVS geeft echter geen enkele reden aan waarom in casu de SB bepaald bij artikel 48/4 b niet zou kunnen worden toegekend, gelet op het hoger beschreven profiel van verzoekster.

De bestreden beslissing beperkt zich, wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, tot de vaststelling dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus en besluit daaruit automatisch dat ook subsidiaire bescherming moet worden geweigerd.

Een dergelijke redenering voldoet niet aan de vereisten van een zorgvuldige en autonome beoordeling. De subsidiaire beschermingsstatus vergt een afzonderlijke analyse van het risico op ernstige schade, ongeacht of sprake is van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

De beslissing onderzoekt echter niet of verzoeker bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade door bedreigingen van een niet-statelijke actor, noch of effectieve bescherming door de autoriteiten beschikbaar en toegankelijk zou zijn.

Door deze analyse achterwege te laten en zich te beperken tot een afgeleide conclusie, is de beslissing ontoereikend gemotiveerd en schendt zij de beoordelingsplicht inzake subsidiaire bescherming.”

Beoordeling

3. Het op 29 december 2025 ingediende beroepsverzoekschrift, bij de Raad gekend onder het rolnummer 355 358, en het op 30 december 2025 ingediende beroepsverzoekschrift, bij de Raad gekend onder het rolnummer 355 481, zijn gericht tegen dezelfde bestreden beslissing, met name de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2025, gekend onder het CG nummer [...].

Met toepassing van artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet worden de beroepen nr. 355 358 en nr. 355 481 van rechtswege gevoegd.

Ter terechtzitting heeft de verzoekende partij aan de Raad uitdrukkelijk aangegeven dat hij uitspraak moet doen op basis van het verzoekschrift met rolnummer 355 358.

Overeenkomstig voormelde bepaling wordt de verzoekende partij derhalve geacht afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer 355 481.

- 1.
- 2.
4. Over de toepassing van de versnelde procedure

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus betreft, waarbij verzoekers verzoek om internationale bescherming ten gronde wordt onderzocht.

De bestreden beslissing vermeldt geen specifieke rechtsgrondslag voor de gevolgde procedure, behalve artikel 57/6, § 2 van de Vreemdelingenwet betreffende de beslissing bij voorrang.

Artikel 57/6, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beslist bij voorrang, indien :

1° de verzoeker zich bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8, § 1 of 74/9, §§ 2 en 3 of het voorwerp uitmaakt van een veiligheidsmaatregel zoals bedoeld in artikel 68;

2° de verzoeker zich bevindt in een strafrechtelijke instelling;

3° de minister of zijn gemachtigde de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verzoekt om het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene bij voorrang te behandelen;

4° het verzoek waarschijnlijk gegrond is.”

Verzoeker werpt in het verzoekschrift op dat artikel 57/6, § 2 van de Vreemdelingenwet niet minder dan vier verschillende situaties beoogt en dat de beslissing niet toelaat vast te stellen welke situatie precies geïllustreerd wordt.

De Raad kan slechts bevestigen dat de bestreden beslissing niet expliciteert op grond van welk subonderdeel van artikel 57/6, § 2 van de Vreemdelingenwet het verzoek om internationale bescherming bij voorrang wordt behandeld. Hoewel verweerder lijkt toepassing te hebben gemaakt van artikel 57/6, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet – gezien uit de bestreden beslissing en de stukken in het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats bevindt – moet worden vastgesteld dat verweerder heeft nagelaten aan te duiden op basis van welke rechtsgrond de beslissing bij voorrang werd genomen.

Voorts stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing geen melding maakt van artikel 57/6/4 van de Vreemdelingenwet inzake de behandeling van beschermingsverzoeken aan de grens, hoewel verzoeker een beschermingsverzoek aan de grens heeft ingediend.

Daarenboven stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing geen melding maakt van de toepassing van een versnelde procedure, noch op basis van welke rechtsgrond deze versnelde procedure wordt toegepast en evenmin motiveert waarom de versnelde procedure van toepassing zou zijn.

Verzoeker is bijgevolg niet in staat om op basis van de bestreden beslissing kennis te nemen van de specifieke redenen die aan de toepassing van de versnelde procedure in zijn hoofdtegrondslag liggen.

In het verzoekschrift wordt er terecht op gewezen dat de toepassing van de versnelde procedure gevolgen heeft voor het verloop van het onderzoek en voor de mogelijkheid om zich in rechte te verdedigen.

De Raad herinnert eraan dat de formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, tot doel heeft de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De Raad stelt vast dat verzoeker in de bestreden beslissing zelf niet alle motieven heeft kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, meer in het bijzonder gaat het om het ontbreken van een duidelijke aanduiding van de toepasselijke procedure en de wettelijke basis ervan, alsook het ontbreken van een motivering waarom een versnelde procedure wordt toegepast. Op die manier werd verzoeker op het ogenblik dat hij zijn verzoekschrift moest indienen de mogelijkheid ontzegd om na te gaan of verweerder is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of verweerder die gegevens correct heeft beoordeeld, en of verweerder op grond daarvan in redelijkheid tot zijn beslissing is kunnen komen.

Het middel is dan ook gegrond wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

5. De onregelmatigheid die aan de bestreden beslissing kleeft is substantieel en kan door de Raad niet hersteld worden. Dienvolgens dient, in toepassing van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet, de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigd te worden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X.

Artikel 3

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 16 december 2025 wordt vernietigd.

Artikel 4

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend zesentwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS

